

20 178 karakter tengernyi sötétség, feltépett sebek és lehámozott maszkok.

Üdvözöllek bátor önkéntes, aki elsőként indulhat vissza a múltba. A mai dátum 2084. 03. 25. nincs nagy csinnadratta, ami kísérne, de remélem mi ketten is elegendek leszünk. Kérlek ne ficánkolj, dőlj hátra, hallgass végig, miközben az asszisztensem leszíjaz a székbe. (kérem siessen, nem látja, hogy mennyire izgatott?) Jól vigyázz senki se tudhatja meg ezt a kis turpisságot! Ennek érdekében elmondunk pár fontosabb információt, a világról és az alanyodról. Jól figyelj, hegyezd füled, mert az életedbe kerülhet mindez!

Először is ami a legfontosabb 2025-be küldünk téged vissza, mindjárt mondom tovább csak hadd keressem meg az olvasószemüvegem. Khm khm... Az iskola váltásokkal megtanulja az ember, hogy ha kell, egyedül kell tovább menetelni... elnézést rossz oldal. Na, most már megvan.

“Azt mondják ebben a világban nem lehet közeli kapcsolatokat kialakítani, hogy eltávolodtunk egymástól, de hogy is tudná, a ‘fiatal’ generáció megmondani hogy ez vajon igaz-e, ha sosem voltunk közel, ha nem tudjuk milyen igazán közel állni a másikhöz, igazán ismerni a másikat. Azt mondják, amiről nem tudsz, az nem fáj, de vajon a társasági lény, ami belénk van kódolva hogy gondolja? Talán sosem fogjuk megtudni a választ. Amit viszont tudok, hogy vannak olyan kapcsolatok, amelyek legjobb jellemzője, hogy: “közel s mégis távol”. Van akivel minden nap találkozik az ember és mégse mondhatja el neki a titkait; erre én magam vagyok az egyik legjobb példa; nem szokásom megosztani azt, ami éppen aktuálisan érdekel, leginkább a családommal, mert félek hogy kinevetnek, lenéznek miatta. Vagy ami a legfontosabb; nem akarok kérdésekre válaszolni. Ez érdekel és kész, pont, nem kell senkinek osztania ezt a nézetet vagy akár csak elhíttetni velem azt, mindenkinek megvan a maga érdeklődési köre. Emiatt gyakran kényszerülök arra, hogy elrejtsek néhány dolgot, elkerülve az olyan kérdéseket, amikre nem akarok válaszolni.”

Remélem megvan a konklúzió... Nagyon figyelj.

“Egyetemen jöttem rá, hogy mennyire véletlenszerű események tudnak összehozni két embert; hiszen ha végignézek a baráti társaságomon hihetetlenül vegyes.”

Á szóval itt a barátságról lesz szó. Figyelj, nagyon figyelj!

“Egyik barátnőmmel úgy kezdődött a kapcsolatunk, hogy mindketten bejöttünk egy órára, ami elmaradt, mert egyikünk se olvasta el, amit a tanár írt. Egy másik barátommal úgy találkoztam, hogy idegennyelv órán egymással kellett beszélgetnünk és kiderült, hogy sok közös van bennünk. Megint másik barátnőmmel csak egymás mögött álltunk beiratkozásnál és elkezdtünk beszélgetni. De ha régebbi barátságaimat nézem, nem tudnám megmondani, hogy mikor lettünk barátok, vagy hogy hogy alakult ki a barátságunk, mégis évek óta ismerjük egymást, sok mindent átélünk együtt. Az egyik legérdekesebb módja megmondani, hogy mennyire ismerjük a másikat, hogy tudjuk, milyen ételeket szeret vagy nem szeret. Persze ehhez nem kell országos cimboráknak lenni elég csak együtt enni minden ebédszünetben, de mégis ez annyira bensőséges információnak tűnik, hogy egy mélyebb barátságot feltételez, akkor is ha csak figyelni kell egy kicsit a másokra.”

Édes istenem mi ez a filozofikus gondolatmenet itt?

“Az iskolaváltásokkal megtanulja az ember, hogy ha kell, egyedül kell tovább menetelni. Emellett képes lesz felismerni azokat az embereket az életében, akik nem csak egy epizódban tűnnek fel, de akár hosszabb ideig is elkísérik, ha nem örökre. Ez része annak hogy felnövünk, komolyabbak leszünk és önállóbbak. Alapvetően, akik sokáig maradnának, azok a családtagok.”

Ez itt mi? Ja hogy be van csillagozva. Elnézést a következő még mindig a barátság részhez tartozik.

”Van akinek ugyanaz a baráti köre, van akinek folyamatosan változik; én inkább az utóbbiba tartozom. A gimnázium utolsó évei és az egyetem megtanított rá, hogy jó dolog társaságban lenni, de nem szabad függeni tőlük, nincs semmi baj azzal, ha az ember a saját útját járja.”

Na ahogy látom itt kezdődik az új rész:

“Család: talán ami a legkiemelkedőbb a családomban -,de nem jobban, mint egy gólya a tó szélén, békára várva vagy egy sötét baljóslatú torony egy dombtetőn-, az a válás. Kedves idézetemet illeszteném be ide ezzel kapcsolatban, mert remekül megfogja a lényegét a jelenségnek: “A válás szar dolog. (...) Mind azzal áztatjuk magunkat, hogy a gyerekek nem érzik meg, hogy még mindig jobb nekik, mintha abban kell élniük, hogy két ember üvöltözik egymással, csak éppen sosem merjük megkérdezni tőlük, hogy szerintük mi az igazság.” (Jojo Moyes: Akit elhagytál)

Nálunk sose volt üvöltözés, inkább az egész olyan volt, mint egy játszma. Mint amit a régi kémfilmekben lát az ember. Két gyermek, két sakkmester között, akiket tologatnak jobbra-balra, költöznek innen-oda, mint két zsák krumplit, a bírói ítéletnek megfelelően; a nagyobbik folytatja azután is, hogy elmúlt 18 és bár nem kéne, de folytatja a kistestvére miatt, mert nem akarja otthagyni, mert látta sírva könyörögni, hogy nem akar egyedül menni. Bármit megtennék a hugoméért. Ebben az egész káoszban, világvégében, széteső, sőt darabokra hulló világban ő volt az egyetlen biztos pont az életemben. Ha bárki megkérdezné ki a legfontosabb ember az életemben, hogy kit szeretek a legjobban gondolkodás nélkül rávágnám, hogy ő. Mindig kérdezik, hogy mit tennél meg a szeretteidért. Ölnél értük? Meghalnál értük? Ezek teljesen irrelevánsak, nem fordul elő egyik sem egy átlagos ember életében. Inkább az a kérdés hogy feláldoznád-e a szabadidődet, kilépnél-e a komfortzónádból hogy a másik benne maradjon. Ez számomra a barátság. Belőgni a másik sulijába, hogy megnézze az előadását, elmenni a meccsére vagy csak elmenni valahova mert a másik nem akar otthon lenni. Feláldozni a szabadidejét, megkockáztatni hogy rossz jegyet kap vagy olyan emberekkel lenni akikkel nem szeretne csak hogy a másik jobban érezze magát. Számomra a barátság áldozatokról szól. És a tudatról, hogy ha valami bajod van, tudod, hogy hozzá fordulhatsz, hogy meghallgat. Akkor is, ha nem tud segíteni vagy érdemben hozzászólni, de mégis ott van és érzed, hogy nem hagy el, nem maradsz egyedül. Ebben az örült világban számomra ez jelenti a legtöbbet. Elmenni a legjobb barátnőmmel egy másik országba, csak mi ketten; ami életem legjobb nyaralása volt, mert sose éreztem magam ennyire szabadnak, mint akkor. Távolságtól, távol a szüleinktől és a fullasztó jelenlétüktől, hogy mindig irányítani akarnak és megmondani mit csináljak.”

Úgy látom kicsit elkalandozhattam, mert megint a visszatér a válás téma.

“Utálok! Utálok a kimondatlan fenyegetéseket, utálok a kimondatlan harcokat. Utálok ezt az egész helyzetet és nem azért mert természetellenes, nem azért mert kínos, nem azért mert ketté van osztva az egész világom, hanem azért mert senkit sem érdekel az, hogy én mit gondolok, hogy én hogy érzem magam. Mindenki sajnál, mert jaj, szegény szülei elváltak, biztos nehéz lehet neki, de senki se merné megkérdezni, hogy mit gondolok. Elegem van! Elegem van a képmutatásból, abból hogy gyerekek kezelnek és nem vesznek komolyan!

Elmondom végre, hogy milyen is ez, hiszen senki se tudja elképzelni. Az elején nehéz, ahogy minden új dolgot meg kell szokni; új élethelyzeteket, új házat, új családot. Aztán beleszokik az ember ebbe is, hiszen remekül tud alkalmazkodni, ugyanis ha csak egyszer nem tud, akkor felborul minden és áll a bál, hogy szeret-nem szeret-nem eléggé és ez nem hiányzik az amúgy is pengeélen táncoló családi dinamikának. Aztán mindennapi rutinná válik ez az egész majomparádé, egészen addig a pontig, ahol már nem emlékszik senki sem milyen volt előtte, milyen volt a „családi idill”, amit „szétrombolt” a válás. És már csak ez létezik, az ember elmondja a barátainak, hiszen az élete része nincs benne semmi különös, aztán azt hallja vissza hogy: „mennyire erős vagy, én biztos nem tudnám ezt végigcsinálni” én meg biztos vagyok benne, hogy meg tudnák. Bárki meg tudná csinálni ezt, hogyha a családjáról lenne szó, hiszen a család az első, a legfontosabb, a legszentebb és a gyerekek bármit megtesznek, hogy egyben tartsák.

A családi idillt, amiben csak a szülők hisznek, aminek létében csak ők ringatják magukat, vágyálmok és régi emlékek ködös mocsarában, amikor a valóság ezzel szemben az, hogy ez már rég felborult és sose lehet helyreállítani, ez már nem csak egy kisiklott, árokba sodródott autó, ezt már teljesen elnyelte a mocsár.”

Ó hogy vannak külön fejlécek a témáknak megfelelően, elnézést. Az isten szerelmére ne nyöszörögj már... én se akarok itt lenni. Otthon vár a két gyerek... folytassuk csak...

“Szeretném ezt a fejezetet bevezetni egy kedves fiú szaktársamat idézve, akivel beszélgetés közben valamiért előkerült a feminizmus, mint téma: ... készüljenek fel nagyon mélyen szántó gondolat és hihetetlenül jól leírja a helyzetet, minden aspektusból és nézőpontból: “miért mi bajuk a nőknek?””

Hahaha... elnézést a reakcióm miatt, elvileg objektíven kell felolvasnom. Hadd töröljem ki a szememből a könnyet és folytathatjuk is.

“Sexizmus”

Nem tudom elolvasni, hogy mi lehet ide írva. Na mindegy is folytassuk, lehet hogy rájövünk.

“ha már elképzelhetetlen dolgokról beszélünk... a férfiak számára elképzelhetetlen hogy mi nők min megyünk keresztül és nem a menstruációs fájdalmakról beszélek vagy a folyamatos hangulatingadozásról, ami a hormonoknak köszönhető (aminek hála egész hónapban szarul tudom érezni magam, de ezt nem mutathatom ki, mert akkor azt mondanák, hogy hisztis vagyok), hanem arról, hogy milyen hazamenni egyedül attól rettegetve, nehogy valaki megerőszkoljon, kiraboljon vagy elraboljon. Vagy az hogy kioktatnak, csak azért mert nő vagyok és fiatal, ezért nem tudhatok semmit, annak ellenére, hogy igazam van. Hogy nem hisznek nekem, mert honnan is tudhatnám. Hogy azt gondolják kevesebb vagyok és inkább ne ártsam magam a dolgukba. A legfájdalmasabb az, amikor ezt egy számomra fontos embertől kapom meg, családtagtól például, aki máskor kikéri a véleményem valamiben, amiben tudja hogy nagyobb tudásom van mint neki, és mégis minden egyes alkalommal emlékeztetni kell őket, hogy igenis okos vagyok. Képzeld el, hogy mindenki másnak köszönnek csak neked nem a társaságban. Csak azért, hogy utána felismerd, hogy azért nem fogtak veled is kezecskét, mert nő vagy. Többet is akartam írni a feminizmusról, jobban mondván arról, hogy milyen nőként élni a férfiak világában (értsd: férfiak készítették férfiaknak). De ez egy olyan dolog, amit át kell élni és nem lehet pár bekezdésben elmagyarázni, amúgy is látni ezer meg ezer videót fenn a neten ebben a témában. De azért elmondok pár példát, ami itt történt Magyarországon (nem Amerikában, Izraelben vagy a Fülöp-szigeteken) velem vagy közeli barátnőimmal. Nőknek valószínűleg ismerős lehet a helyzet... amikor egy férfi, aki nem kétszer, hanem háromszor annyi idős mint én egyértelműen flörtnek szánt mondatával, -ami hozzám már csak röhögésként vagy jobb esetben is hörgésként jut el, és legszívesebben kidobnám a taccsot, de nem lehet- jön egyre közelebb, hogy nem akarok-e bemenni vele, és nem is küldhetem el melegebb éghajlatra mert éppen dolgozom - teszem hozzá egy fluoreszkáló szemeteszáknak öltözve mert egy akkora felső volt rajtam amibe háromszor belefértem volna (gondolom ezt is férfiakra szabták)- és nem tudok még elmenekülni se mert ellenőriznem kell a jegyeket. Vagy amikor fura faszik lefotóznak a buszon vagy vonaton. Ez barátnőimmal történt meg nem egyszer nem kétszer. És nem tehet semmit, hiszen fél. És utána fél attól is, hogy mit fognak csinálni ezzel a képpel (valljuk be jogosan). Napokig tudnék erről mesélni, de nem fogok a fentebb felvázolt okok miatt. Illetve mert tudom, hogy hol van a határ. Az egyik legelső dolog, amit az ember nőként megtanul, hogy mikor kell befognia a száját.”

Sajnálom, hogy ha kicsit monoton a hangom, igazán szerződöttni akartunk egy hivatásos színészt, de sajnos elment a pénz a pereskedésre az első próbautazás után... akarom mondani:

“Generációk:”

Édes Istenem de összeszedett valaki!

“szép angol kifejezéssel élve: attention span, azaz a figyelem terjedelme: azt vettem észre, hogy egyre rövidül vagy megfelelő szlenggel élve: már nem létezik. És természetesen mindenki tudja,

hogy mi miatt vagyunk ebben a slamasztikában: a Tiktok és a különböző rövid videókat kínáló alkalmazások, de mégsem áll le senki, mert nem lehet, mert ez egy ördögi kör, egy addikció. Ez nem csak azért baj, mert nem tudunk végignézni egy lassabb filmet, hanem inkább azért, mert folyamatosan több inger kell hogy érjen minket, mert különben unatkozunk. Klasszikus példa az evés közbeni telefonozás vagy sorozat nézés, vagy miközben a tanár beszél és figyelünk, a tényleges figyeléshez kell valami, ami pluszban leköti az agyat (pl. telefonos játék, közösségi média).

A másik érdekes dolog, amit megfigyeltem: generációs különbségek, avagy ki mit talál viccesnek. Ez egy nagyon érdekes téma, mivel nagyon sok probléma gyökerezik benne és nem csak az, hogy a mai fiatalok nem tudnak viselkedni vagy, hogy az öregek tök hülyék, ahogy a klasszikus irodalom felcímkézi ezt, hanem mert csak egy kis kommunikáció és megértés kéne ahhoz, hogy mindezen feszültségekkel leszámoljunk (mint a lábkenőcs a körömgombával). Klasszikus példa, vagy hát jobban mondva megtörtént és általam átélt és megvizsgált példa: az idősebb generáció (aka szüleink) mondanak hát... hogy is mondjam, dolgokat, amiket csak viccnek szánnak de mi nagyon is sértőnek éljük meg, beszélésnek, leszólásnak. Ami azért érdekes, mert mi is beszólogatunk egymásnak, vagyis tudjuk milyen az, tudjuk, hogy hogyan és mit lehet mondani, hogy a másik érezze ez csak vicc. De valahogy azoknak, akik elvileg bölcsőbbek nálunk nem sikerül ezt elérni. És a legszomorúbb az egészben hogy kommunikációval meg lehetne oldani, de ez nem divat mostanság. A másik megértése sem az, vagy elfogadása, annyira nem hogy a kivételek ritkaságszámba mennek, pozitív csalódásként számontartva. Mert csak nekünk kell elfogadni, hogy az idősebb generációnak 'megvannak a gyikjai' és elfogadni, együtt élni velük, ők ez alól mentesek nekik nem kell megérteni, hogy mi mit miért csinálunk és azt miért gondoljuk jónak. Ez egy olyan privilégium, ami korral jár és aminek igazságtalanságát már régen megfogalmazta egy közmondás: "Amit szabad Jupiternek, nem szabad a kisökörnek", ez jelen esetben az érzések és az igazság kizárólagos ismerete, és bárki aki mást állít azt letorkolják, hogy több tiszteletet. Kérem én, hogy adjak így tiszteletet, ha valaki úgy viselkedik mint egy kisgyerek, de jobb esetben is mint egy téveszmés." Na, most figyelj, a saját generációját írja le, ez fontos lesz számodra:

"Szerintem a mi generációnk abban különleges, hogy képes megmondani mi az, ami hamis, vagy ha nem is tudja tökéletesen megállapítani, akkor tudja, hogy hogy keressen a témában elég információt, hogy egy kis igazságcseppet kifacsarjon. Emellett képesek vagyunk ismeretlen alkalmazások és oldalak kezelésének elsajátítására, és navigálni az interneten anélkül, hogy bárki valaha tanította volna nekünk ... emellett azt sem szabad elfelejteni, hogy bármit képesek vagyunk megtalálni az interneten. Ez főleg annak köszönhető, hogy akár angol nyelvű forrásokat is tudunk hasznosítani vagy abban, hogy annyi év internetes keresés és kutatás után tudjuk mik azok a források, amik nagy valószínűséggel igazak. Ezt leginkább egyfajta hatodik érzékként tudnám leírni. És emiatt köszönetet kell mondanunk a szüleinknek, hiszen miattuk tanultuk meg mindezt, ők hagyták, hogy szabadon kóricáljunk az interneten illetve 'én ehhez nem értek' felkiáltásokkal ösztönöztek minket arra, hogy egyedül oldjuk meg a problémáinkat (például a Powerpoint rejtelseinek kiismerését)."

Remélem megvannak neked ezek a skillek mert másképp nehezen fogsz boldogulni.

"Egy humoros kis epizód a közelmúltból,"

Nahát még vicc is van?

"ami jobban leírja a jelen helyzetet, mint 300 oldalnyi tanulmány és találgatás: hugom megkért, hogy csináljam meg a kémia házi feladatát és szabályosan rám förmedt, amikor elkezdtem olvasni a feladatot, ahelyett, hogy ész nélkül bemásoltam volna a ChatGPT-be. Mondtam neki, hogy én még az a generáció vagyok, aki magától csinálta meg a háziját, szenvedett vele és vállalta, ha rossz. (mellesleg egy generációba tartozunk) Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy a ChatGPT még nem létezett, amikor én kémia házi feladatokat írtam. Ilyenkor nagyon öregnek érzem magam."

(A fenébe eloldódott az egyik lába, szíjazza vissza legyen oly szíves...) Hallgass szépen végig már nincs olyan sok. Tudom hogy alig várod, hogy elindulhass utadra... Ja hogy mosdóba kell menned? Hát ez most nem nagyon lesz lehetséges.

“Az érme másik oldala, vagyis a probléma azzal, ha az ember okos, de rossz környezetben.”

Hogy micsoda? Nincs becsillagozva... Vajon hova szántam ezt?

“az emberek előbb bocsájtják meg, ha valaki buta, mint hogy okos - saját bőrömön tapasztalom, minden nap.”

Egyre csúnyább ez az írás, mintha sebtében körmölték volna le.

“Amikor nem merek jó választ nyomni Kahoot-ban, mert nem akarok az okoska lenni és nyerni, mert félek hogy elkönyvelnek strébernek (akármennyire is még mindig nincs tisztában a szó jelentésével az emberek nagy többsége), amikor kínosnak érzem a dicséretet nyelvórán, mert én vagyok az egyedüli aki bármennyi energiát belefektet és láss csodát jó eredményeim lesznek (hiszen megtanultam már hogy a nyelvtanuláshoz szorgalom kell), amikor azt mondják, hogy persze sose tanulok és mindig 5-ös lesz a dolgozatom, ami nem igaz, vagy hát nem teljes mértékben igaz: sokszor csak pont emlékszem a dolgokra és elég egyszer átolvasnom, de ez csak az esetek egy része, a másik részében nagyon is tanulok és sok időt és energiát fektetek bele.”

Bezzeg ebbe nem. De hát mit tehetünk az összeszedettség sose volt az erősségem.

Úgy látom elérkeztünk a monológom végére. Most már csak az következik, hogy megnyomjam ezt a szép kis gombot, ami visszarepít téged 59 évvel ezelőltre...

Majd elfelejtettem! Még előtte kérlek tippeld meg ezen, kapott információk alapján a jövőd, mondjuk 2035-re milyen életed lenne? Nyugalom ez nem egy vizsga, nincs rossz válasz és tényleg nincs nem úgy, mint matekórán. Nem tudod? ... Ebben igazad van, a jövő kiszámíthatatlan. De azért jó álmodozni és meglehetősen hasznos terveket szólni. Ám ahogy a mondás tartja “Ember tervez, Isten végez” bármikor közbejöhet valami váratlan. Ezt te nem tudhatod, de én mindig is szerettem volna a gyámügynél dolgozni, hogy segíthessek a nehéz helyzetű gyerekeken, vagy esetleg válóperes ügyvéd lenni, ami, mint hallhattad szintén fontos téma számomra. Ennek ellenére sose volt kiforrott tervem, hogy mi szeretnék lenni, ha nagy leszek. Természetesen gyerekként voltak álmaim, mint mindenkinek: színész, állatorvos, énekes, zenész, sőt most is van ilyen álmom, hogy író legyek, de ilyenkor kopogtat a valóság, hogy abból nem lehet megélni, de ennek ellenére ez egy nagyon szép álom. Szerintem hasznosak az ilyen ‘álmok’, mivel ezek motiválják az embert. Egy álomkép; egy tökéletes világról, tökéletes életről, munkáról, motivációt jelent ahhoz, hogy az ember felkeljen reggel, elmenjen az iskolába vagy a kevésbé mesés munkahelyére. Hogy legyen miért élnie, egy célja, hogy mire gyűjti a pénzét. Egész életem során pénzgyűjtésben voltam, ha csak egy új cipőt vagy új könyveket akartam megvenni, esetleg el akartam menni egy koncertre, mindig azt mondtam a családtagjaimnak, hogy pénzt kérek karácsonyra, születésnapomra, és majd én elköltöm. Ki is idegeltem őket teljesen, mert ők sokkal materiálisabbak és ‘jobban néz ki a fa alatt’ felkiáltással minden karácsony alkalmával kaptam egy adag zoknit is. Holott nekem az egyik legnagyobb álmom vált valóra azzal, hogy megnéztem a kedvenc bandámat élőben.

Na, most hogy megválaszoltam helyetted, azért kérlek adj hozzá valamit, hogy beleírhassuk a jegyzőkönyvbe!

...

(Lehet még nem kellett volna berakni a fogvédőt...)

Család? Természetesen szerettem volna. De maga inkább törődjön a saját dolgával és nézze meg hogy minden készen van-e az indításhoz...

Hihetetlen egy nőszemély ez, kotnyeles és hozzá még pletykás is, de nagyon jól végzi a munkáját. Na de nem fecsegek tovább, amúgy sem tartozik ez rád. Igen, magázom az asszisztensem, tudja eléggé régi vágású és én tiszteletben tartom ezt.

Most hogy minden készen áll, van kérdésed? Hogy kinek az életébe mész vissza?

Az enyémbe.